

Sygn. akt VI GC 1767/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2019 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 1 795,80 zł (jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 8 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 787,72 zł (jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1767/17/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 sierpnia 2017 roku (data prezentaty Sądu) powódka (...) sp. z o.o. w K. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 1.795,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 8 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia z dnia 10 marca 2017 r., uległ uszkodzeniu samochód marki S. o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanego J. K.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Z uwagi na fakt, iż samochód nie nadawał się do dalszej jazdy poszkodowany w dniu 10 marca 2017 r. wynajął od powódki samochód zastępczy oraz zawarła z powódką umowę przelewu wierzytelności z tytułu najmu samochodu zastępczego. Po dokonanych oględzinach powód przystąpił do demontażu uszkodzonych elementów, ujawniając dalsze uszkodzenia związane ze szkodą, o czym zawiadomiono pozwaną, która dokonała dodatkowych oględzin w dniu 17 marca 2017 r. Powód zamówione części otrzymał w dniu 17 marca 2017 r. oraz 24 marca 2017 r. Rozpoczęcie naprawy możliwe było po ustaleniu pełnego zakresu uszkodzeń i otrzymaniu części zamiennych, dlatego poszkodowany z samochodu zastępczego korzystał do dnia 24 marca 2017 r.,

kiedy to odebrał naprawiony pojazd. Dnia 27 marca 2017 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanego fakturę VAT w kwocie 3.271,80 zł brutto tytułem najmu samochodu zastępczego przez okres 14 dni. Pozwana decyzją z 6 kwietnia 2017 r. przyznała poszkodowanemu odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu w kwocie 1.476 zł w związku z weryfikacją wystawionej przez powódkę faktury. Powódka wezwaniem do zapłaty z dnia 20 kwietnia 2017 r. wezwała pozwaną do zapłaty pełnej kwoty odszkodowania lecz pozwana nie dokonała dopłaty.

W dniu 13 października 2017 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNC 2014/17/6 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała stawkę najmu oraz okres najmu stwierdzając, że zastosowana przez powódkę stawka dobowy najmu nie jest stawka rynkową i została w sposób nieuzasadniony zawyżona a uzasadniony okres najmu wynosił 10 dni na który składa się czas od zgłoszenia szkody do dnia wykonania oględzin, ustalenie kosztów naprawy oraz naprawa.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka wskazała, iż zastosowana przez nią dobowy stawka za najem pojazdu nie odbiega od ogólnie stosowanych cen na rynku lokalnym. Poszkodowany korzystał z pojazdu zbliżonego pod względem standardu do pojazdu uszkodzonego.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 10 marca 2017 r., uległ uszkodzeniu samochód marki S. o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanego J. K.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana.

Okoliczności bezsporne a ponadto potwierdzone dokumentami: podsumowanie zgłoszenia szkody (k. 12-16).

Poszkodowanemu pojazd był niezbędny do dojazdu do lekarza. Poszkodowany zlecił zgłoszenie szkody powódce, która w imieniu poszkodowanego zwróciła się do ubezpieczyciela o najem pojazdu zastępczego, jednak pozwana nie skontaktowała się z poszkodowanym w tej sprawie. W związku z czym poszkodowany skorzystał z oferty powódki. W razie, gdyby pozwana wynajęła poszkodowanemu pojazd zastępczy, oddałby ten wynajmowany u powódki. Pomimo powyższego pozwana nie skontaktowała się z poszkodowanym w celu zorganizowania najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: zeznania świadka J. K. (k. 105-106).

W dniu 10 marca 2017 r. powódka zawarła z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego marki V. (...), w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Załącznikiem do umowy najmu była umowa cesji wierzytelności zgodnie, z którą poszkodowany przełał na powódkę swoją wierzytelność – prawo do dochodzenia odszkodowania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 10 marca 2017 r. Pojazd był wynajmowany w okresie od 10 marca 2017 r. do 24 marca 2017 r. za dobowy stawkę najmu wynoszącą 190 zł netto. Następnie w dniu 27 marca 2017 r. powód wystawił poszkodowanemu fakturę VAT tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: umowa najmu wraz z załącznikami (k. 17-28), protokół zdawczo-odbiorczy (k. 29), arkusz naprawy pojazdu (k. 30-31), faktura VAT nr (...) (k. 32), upoważnienie (k. 33).

Decyzją z dnia 6 kwietnia 2017 r. powódka przyznała odszkodowanie z tytułu najmu samochodu zastępczego w kwocie 1 476 zł w związku z weryfikacją dobowej stawki najmu do 120 zł netto oraz okresu najmu do 10 dni. Pozwana przełała odszkodowanie w kwocie 1 1.476 zł na rzecz powódki dnia 7 kwietnia 2017 r.

Dowód: potwierdzenie przelewu (k. 34), decyzja (k. 35), korespondencja mailowa (k. 66-67).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 20 kwietnia 2017 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1.795,80 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 36), mail (k. 37).

Czas niezbędny do naprawy uszkodzeń pojazdu oraz związany z tym uzasadniony okres najmu powinien wynieść 15 dni. Przedział dobowych stawek za najem pojazdu zastępczego kategorii D wynosił od 160 zł do 350 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego R. P. (k. 124-137).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości.

Sąd przyznał atrybut wiarygodności zeznaniom J. K., bowiem są one rzeczowe, logiczne i korespondujące z zebraną w sprawie dokumentacją.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych również w oparciu o treść pisemnej opinii biegłego sądowego R. P. uznając, iż wnioski opinii pozostawały rzetelne, logiczne i odpowiadały na przedstawione biegłemu zagadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione w całości.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Zatem w ocenie Sądu powód wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki zbywcy wierzytelności, co wynikało z rodzaju zawartej przez poszkodowaną z powodem umowy – przelewu wierzytelności uregulowanej w art. 509 i nast. k.c. Zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem.

Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2006 r., sygn. akt IV CSK 232/06). Należy podzielić przyjęte przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 listopada 2006 r. sygn. akt IV CSK 224/06 zapatrywanie, zgodnie którym „w braku odmiennego zastrzeżenia stron, na podstawie art. 509 § 2 k.c., przechodzą z cedenta na cesjonariusza np. roszczenie o odszkodowanie za nienależyte wykonanie zobowiązania, roszczenie o zapłatę kar umownych, roszczenie o uzyskanie surogatów przedmiotu świadczenia (art. 477 § 2 k.c.), roszczenie o udzielenie przez dłużnika informacji o przedmiocie świadczenia (art. 546 i art. 354 § 1 k.c.), uprawnienie wierzyciela do wyboru świadczenia w zobowiązaniu przemiennym, uprawnienie wierzyciela do wezwania dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.) lub możliwość zaskarżenia czynności zdziałanych z pokrzywdzeniem wierzyciela, roszczenie z tytułu poręczenia i inne. Przelew powoduje nie tylko sukcesję samej wierzytelności, lecz również obejmuje inne elementy składające się na sytuację wierzyciela.”

W ocenie Sądu poszkodowany na podstawie umowy cesji przelał na rzecz powoda wierzytelności dotyczące dochodzenia wszelkich roszczeń związanych z wynajmem pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 10 marca 2017 r.

W zakresie przyjętej stawki należy podkreślić, iż pozwana wygenerowała informację dla poszkodowanego, że jeśli poszkodowany zorganizuje pojazd zastępczy we własnym zakresie to będzie im przysługiwać zwrot kosztów najmu pojazdu w wysokości od 55 zł do 100 zł netto za dobę, jednak w kategoriach od A do C. J. poszkodowany samochód był klasy D, a ponadto pozwana nie wykazała, że informacja ta dotarła do poszkodowanego. Ponadto pracownik powoda w imieniu poszkodowanego zajmujący się szkodą zwrócił się do pozwanego o kontakt w celu zorganizowania najmu samochodu zastępczego. Pozwany nie nawiązał kontaktu.

Należy wskazać, że na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela (uchwała SN z dnia 17.11.2011 r., akt III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468).

Zakres zwrotu celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków na najem pojazdu zastępczego zgodnie z treścią art. 354 § 1 k.c., jest determinowany zobowiązaniem poszkodowanego do minimalizacji szkody. Oczywiście poszkodowany nie ma obowiązku dokonać najmu pojazdu zastępczego według cen najniższych, czy też nawet średnich, przeciętnych na danym rynku, bowiem trudno oczekiwać od poszkodowanego dokładnego zapoznawania się z cenami rynkowymi przed dokonaniem wynajmu pojazdu. J. nie może to oznaczać akceptowania roszczeń o zwrot każdego poniesionych faktycznie kosztów najmu, w sytuacji, gdy istniała realna możliwość najmu po stawkach znacznie niższych oraz pouczenia poszkodowanego o obowiązku minimalizacji szkody.

Jak przyjął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 sierpnia 2017r. sygn. akt III CZP 20/17 „wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.”

Powołany w sprawie biegły sądowy R. P. w pisemnej opinii stwierdził, że uzasadniony i konieczny okres naprawy a co za tym idzie okres najmu zamyka się w 15 dniach. Biegły wskazał, również, że stawka najmu, na którą powołuje powód w kwocie 190 zł netto mieści się w stawkach stosowanych na rynku w rejonie poszkodowanego za pojazd w klasie D. Przedział dobowych stawek za najem pojazdu zastępczego kategorii D wynosił od 160 zł do 350 zł.

Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego sądowego w zakresie ustalenia uzasadnionego kosztu najmu.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w całości i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 795,80 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. 2018.473) . Zgodnie z art. 14 ww ustawy, Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 8 kwietnia 2017 r. a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 98 k.p.c. koszty postępowania obciążają stronę przegrywającą. Na kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 90 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej, 780,72 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczet sporządzenia opinii przez biegłego oraz 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalonej zgodnie z § 2 Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, co daje łącznie 1 787,72 zł.

SSR Jolanta Brzęk